

Dorin Ivan

Prințesa roșie și condeierul

roman

Cartea I
CASA COMANDANTULUI

Orașul salcâmlor în floare	7
Condeierul nebun	10
Salvatorul.....	15
Șoferul de rezervă.....	19
Mama Nely	22
Cele nouă praguri	24
Povestea lui Neculai.....	31
Jurnalistul recidivist.....	37
Martorul cheie	40

Cartea a II-a
RULETA VALAHĂ

Șoferul de rezervă.....	45
Ultima întâlnire secretă	51

Cartea a III-a
EVADAREA

În Țara Mioriței	86
În mâna haiducilor.....	93
Povestea lui Gimi	100

Cartea a IV-a
Operațiunea OKBROIL

Comandoul morții	109
A 13-a crimă.....	123
Mărturisirea.....	129
În loc de epilog.....	135

Orașul salcâmlor în floare

M-am născut în anul foametei într-un cartier mărginaș al unui oraș cu salcâmi și corcoduși pe fiecare stradă, într-o casă modestă făcută de tata din chirpici, înainte să plece la război. Casa a fost construită pe un teren cumpărat de la primărie, la intersecția străzii Modestiei cu strada Independenței, care duce la Sfatul popular, nu departe de Cooperativa Partizanul și lipită de pușcăria orașului, cea mai frumoasă clădire de la noi din cartier.

Pușcăria este o construcție impunătoare, înconjurată cu ziduri din cărămidă, cu două clădiri frumoase la intrare, Casa comandantului, pe dreapta, și Casa gardienilor, pe stânga.

În cartier erau vii imaginile deținuților tineri împușcați în curtea închisorii, așa-zisa poveste a decemvirilor, 10 tineri deținuți ciuruiți de gloanțe, iar cadavrele lor aruncate pe caldarâm în văzul mulțimii de gură-cască într-o baltă de sânge.

— Spre aducere aminte!, a comentat comandantul închisorii.

— Să vă fie de pildă!, a zis și un gardian.

Se zvonea că și comandantul lor, Căpitanul, ar fi fost împușcat tot în această închisoare și aruncat într-un lăstăriș de la marginea unei păduri.

La noi în casă nu se vorbea despre aceste grozavii, petrecute înainte de război, iar tata evita să răspundă dacă vreunul dintre noi îi pune întrebări.

— S-a întâmplat demult, tare demult, copii, au fost

vremuri tulburi, cu mult înainte de război, și oricare dintre noi putea pica în acest păcat! ne răspundea el în doi peri și părăsea de îndată încăperea ca și cum acele întâmplări l-ar fi tulburat peste măsură.

Acum vremurile erau cu totul altele, iar noi, copiii, ne bucuram de pace, de soare și ne jucam pe străzile de lângă închisoare cât era ziua de mare.

Mi-a rămas în minte mulți ani Casa comandantului din curtea închisorii. Era mai aproape de căsuța noastră și de acolo răzbăteau noapte de noapte strigăte de ajutor, vaiete și țipete care mi-au făcut multe nopți albe. Ai mei dormeau duși, iar tata sforăia după o zi grea de muncă, dar pe mine mă trezeau țipetele sfâșietoare și nu puteam să mai adorm până la cele dintâi semne ale răsăritului. Primele raze de soare îmi readuceau bucuria vieții și speranța unui nou început.

„Lasă-mă, domn' șef, spun tot, nu mai da!”, auzeam deseori țipetele criminalilor închiși aici.

Îmi venea să strig la ei. „Spune, bre, tot, tot ce ai făcut și ce n-ai făcut, uite și de la mine ceva, că ăștia ne omoară pe amândoi!”

Când am ajuns copil de școală, domn șef era un tânăr ofițer de securitate, înalt și deșirat, cu părul castaniu, dat într-o parte, cu privire de om crud. O privire care pe mine mă îngrozea și m-a urmărit întreaga viață. Tata însă, ceferist vechi, cu războiul în linia întâi, nu se ferea de el și din ciobănău nu-l scotea, iar după ce trecea pe stradă, scuipa în urmă cu dispreț.

— Eu am dus manifeste comuniste, fraților! Când au intrat rușii în țară, dacă îmi puneam mintea, ajungeam primarul acestui oraș, se lăuda el la câte un pahar cu vin.

Dar tata avea o idee a lui, fixă, nestrămutată, nu-și punea mintea niciodată, cu nimeni!

Într-o seară, ni l-a arătat pe geam pe „ciobanul de

comandant” și ne-a spus să ne ferim, noi, copiii, de el.

„Este un om rău, gagicar nevoie mare, face urât dacă nu este ascultat, cât despre bandiți, ce să vă mai spun, îi belește, nu alta!”, ne-a spus tata. Mai târziu, să fi avut vreo șase ani, am găsit pe stradă o vână de bou, pierdută de un gardian ieșit din tură, pe care i-am dat-o tatei.

Tata a încercat-o tăind aerul cu ea, șuiera ca un șarpe veninos, după care s-a îngălbenit.

— Tu-le mama lor de camarazi! Nici în Siberia nu am văzut așa ceva! Am fost în Rusia, nu mi-a plăcut ce am văzut. La ei a apărut omul nou, care muncește pe rupte, apoi doarme, mănâncă și bea din plin. Bărbatul nu mai este bărbat, pare castrat ca un berbec, căci partidul i-a luat bărbăția, iar femeia în loc să stea la cratiță, lucrează cu el în uzină. Și când nu mai au ce mânca, beau o sticlă de votcă și uită de necazuri. Halal tovrășie!

Duminica mergeam cu toții la biserica de lângă cimitir în haine de sărbătoare, pe lângă zidul pușcării. Când ajungeam în dreptul închisorii, mama făcea cruce, iar tata saluta soldatul din prepeleac. Acesta se uita jur-împrejur, se întorcea cu fața spre noi și își făcea o cruce mare.

În cartierul de la marginea orașului, trăiam mai ceva ca la țară. Creșteam vreo zece oi, o vacă pe lângă calea ferată și trăiam din salariul mic, dar sigur, de ceferist, al tatălui meu.

Cel mai bun prieten al meu era Aurică, fiul groparului. Poveștile lui sunt greu de înțeles de un bun creștin. Deținuții erau băgați în saci și ținuti până la bărbie în apa Siretului, până când spuneau tot adevărul, iar când mureau erau aruncați în pielea goală într-o groapă la marginea cimitirului. Aurică era mai tot timpul în căutare de dinți de aur de la morții îngropați în acest fel. Un alt gropar găsisese în sectorul „La șapte ani”, unde erau aruncați bandiții, o bucată dintr-un dinte de aur și de atunci scotoceau cu toții prin cimitir!

Condeierul nebun

Mihail, tânărul avocat venit din provincie, admiră marea Sală a pașilor pierduți. Noul și vechiul coexistă în mod miraculos, gândi el într-o limbă de lemn. Clădirea impozantă îi creă un sentiment de umilință și de respect în același timp.

— Acum înțeleg, poate de aceea se ridică atâtea construcții inutile, își zise el, să-i determine pe proști să respecte Divinitatea, Justiția! Un sentiment de neputință te încearcă, completă acesta. Sărmanii nu sunt în stare să ridice o amărâtă de colibă, darămite o clădire atât de maiestuoasă!

Avocatul rememora rapid motivele venirii sale intempestive în Capitală, o prietenă a mamei sale l-a rugat insistent să o însoțească la un proces la care inițial femeia refuzase să meargă.

— Dragă domnule avocat, sunt o femeie bătrână, mai am puțin de trăit, sunt împăcată cu mine, dar un jurnalist impertinent mă tot sună la telefon din două în două zile, iar, mai nou, a trecut la reproșuri și amenințări. I-am oferit toate detaliile din dosar, i-am trimis chiar și o înregistrare video, dar el nu și nu, să vin personal la proces!

— Poate că are un interes personal și ar dori să fiți prezentă, doamnă!, îndrăzni tânărul avocat.

— Dora mi se spune, de când am îmbătrânit mă trag de nojițe cu cei mai tineri, dar cu gândul curat și limpede, cu o singură dragoste, față de Cel de Sus!

— Nu trebuie să fiți prezentă la proces, încheiem un mandat de reprezentare și eu vă voi reprezenta în instanță!

PRINȚESA ROȘIE ȘI CONDEIERUL

Sunt o persoană calificată și, din câte se spune prin târg, un foarte bun apărător, replică avocatul.

— Nu se poate!, continuă disperată bătrâna. Ziaristul acesta, dracu' știe cum îl mai cheamă, îmi reproșează la telefon că sunt o femeie de nimic. *Tatăl tău a murit ca un erou în pușcărie, iar tu, fată nerecunoscătoare, nu ești în stare să te deplasezi în Capitală ca să spui magistraților cum a fost omorât în bătaie de un torționar pentru că nu a vrut să-și trădeze camarazii!*, a tipat el la mine.

I-am explicat cretinului avid de știri tâmpite că sunt bătrână, am probleme grave de sănătate și nu mă pot deplasa. Și, pe deasupra, procesul nici nu prea mă interesează. Căci, la urma urmei, și cu mine, și fără mine, tot cum vor ei vor da sentința! În ultima vreme se mai temperase, dar zilele trecute a devenit violent.

— Probabil, jurnalistul este presat de cineva anume, am mai întâlnit astfel de cazuri în scurta mea carieră, încercă să o tempereze avocatul.

Teodora continuă, ca și cum nu l-ar fi auzit:

— Cred că are, totuși, dreptate! *Doamnă, mi-a explicat jurnalistul pe un ton mai uman, stau de două luni în instanță ca un bou. Marele criminal scapă, magistrații sunt tineri și creduli, iar colonelul este mult prea versat ca să mai fie condamnat. Este prost de bubuie, și un cioban este mai deștept decât el, dar cretinul posedă arta supraviețuirii, are experiența vieții, iar tocilarii ăștia unși magistrați n-au habar ce criminal tupeist le pozează în om nevinovat!*

— Să facă ce vor, i-am răspuns, după ce tata a murit în pușcărie, mi-am ruinat viața cu nimicuri, m-au umilit rudele și vecinii, după ce am intrat la facultate, în anul al doilea m-au exmatriculat. Cei mari ne-au batjocorit și mai tare, după ce tata a murit. Am dormit împreună cu mama pe treptele Securității în plină iarnă, am fost amendate și trimise acasă

fără nicio altă explicație. Căci tata era dușman al poporului – el, un amărât de învățător de țară, cu zeci de generații de copii eminenți, cu frate erou de război – și trebuia omorât!

Bătrâna începu să lăcrimeze:

— Aveam 15 ani, dar parcă toate s-au întâmplat recent. Gardianul care ne-a amendat pentru tulburarea liniștii publice s-a îndurat de noi și ne-a spus adevărul.

— Nu-l mai căuta degeaba, femeie, că a murit, s-a spânzurat în închisoare cu izmenele de pe el!, ne-a spus gardianul.

Mama a început să plângă și a cerut ni-l dea acasă.

— Nu se poate acum, că s-a deschis o anchetă!, ne-a spus omul legii.

A trebuit să treacă 12 ani, ca să primim certificatul lui de deces. I-am explicat jurnalistului această situație, dar el o ține întruna că tata ar fi fost omorât!

Tânărul avocat făcu ochii mari.

— Problema pare mult mai complexă, distinsă doamnă! Lăsați pe mine, vă voi reprezenta ireproșabil în instanță!

Bătrâna nu cedă:

— Acest animal mi-a tulburat existența, domnule! Aseară m-a sunat din nou și m-a acuzat că, de fapt, eu aș fi o criminală. *Ești o vacă nesimțită și o lașă nerușinată, ca toți ceilalți!*, a țipat el la mine. *Dacă torționarul scapă cu fața curată, el va ajunge în Rai lângă tatăl tău, ca să-l șicaneze în continuare, iar tu vei fi trimisă în gheena plină de smoală, femeie tâmpită ce ești!*

— Este explicabil, doamnă, căci este un simplu jurnalist de scandal!, o liniști Mihail. Pe vremuri, m-am războit cu unul în instanță. Știu ce le poate mintea și la ce răutăți se pot deda!

— Poate că are dreptate, domnule avocat. Moartă-coaptă trebuie să ajung la proces! Dar nu pot singură! N-ai vrea, totuși, să mă însoțești? În Capitală n-am mai fost de pe

vremea când l-au judecat pe tata!

Mihail privi în înaltul cerului, avea destule probleme la barou, dar își reaminti de rugămintea mamei, o credincioasă pioasă și binevoitoare.

— A suferit mult în tinerețe, Mihăiță, își aduse el aminte, este o fire cam irascibilă, dar este bună ca pâinea caldă, o adevărată trestie plângătoare, acceptă-i toanele, te roagă mama ta și bunul Dumnezeu te va răsplăti înmii!

*

Se apropia plecarea armatei prietene, iar noi, copiii, nu prea ne-am bucurat. Cine va mai organiza la noi în târg parade militare atât de frumoase și atractive?

În orașul nostru, unitatea militară avusese o prezență discretă, pentru mulți necunoscută. Militarii stăteau mai tot timpul în unitatea de la marginea orașului, să fi avut vreo zece hectare, unde li s-a pus la dispoziție tot ce era necesar: parc, sală de festivități, cantină, locuri de tras cu arma, dormitoare. Doar comandantul cu șapca atât de mare și de bogată, făcută parcă pentru a încăpea atât secera, cât și ciocanul, apărea deseori la evenimentele mai importante din oraș.

*

Mihail ajunse mai devreme și se plimbă agale prin Sala pașilor pierduți. Procesul avea loc la un complet de judecată cu nume celebru, Dongoroz, un mare specialist în Drept penal. Învățase despre el în facultate, doctrina lui era dură și inflexibilă cu infractorii!

Avocatul se așeză pe banca de la intrare lângă un bătrân de vreo 80 de ani, livid, cu fața uscățivă, dar viguros și țațos. Ce l-o fi determinat să se scoale ca și el cu noaptea în cap?, se întrebă Mihail.

— Probabil nu vrea să lipsească la primul apel ca să-și

clameze cu tărie nevinovăția, își zise în sinea sa avocatul.

Bătrânul intră în vorbă cu el:

— Judecătorii ăștia vor să facă miliție cu mine! Își închipuie că sunt prea bătrân și neputincios, dar nu le merge cu mine! Sunt hârșit și am văzut prea multe la viața mea!, se confesă cu energie octogenarul.

Ca unul care se uită rar la televizor, lui Mihail i se părea că-l recunoaște de undeva sau poate era doar o simplă coincidență.

— Până la urmă, dreptatea iese ca untdelemnul la lumină, îi explică tânărul avocat, arătându-i plăcuța de la intrare.

— Cazul meu este mai greu, răspunse cu același patos bătrânul, procurorii ăștia tineri vor să ne condamne după imaginile de la televizor. Dar, nu-i așa, în ziua de azi este mai bine să fii condamnat pe nedrept, căci poți câștiga parale bune la CEDO! Tare aș mai lua și eu niște bani nemuncii!

Bătrânul continua să-și pledeze de unul singur dreptatea, părând sigur de nevinovăția sa.

— Pe cei care au ordonat crimele nu-i văd, dar nu le merge cu mine, eu am școala vieții!, îi șuieră el tânărului avocat la ureche.

Mihail îl privi înțelegător pe bătrân, probabil a dat în mintea copiilor, dar se minună de forța și vitalitatea sa!

O bătrână intră în vorbă:

— Fii cu băgare de seamă, tinere domn, individul ăsta a făcut cel puțin douăsprezece crime și n-are niciun fel de remușcare!, zise femeia intrând în sala de judecată.

— Dacă nu descoperim și cea de-a treisprezecea crimă, înseamnă că voi pleda nevinovat!, răspunse cu umor reținut tânărul avocat.

Salvatorul

Felcerul Rusu, un bărbat masiv și corpolent, intră gâfâind în Casa comandantului. Acesta plecase, ca în fiecare seară, în oraș și-l lăsase „comandant” pe politrucul Tănasă.

— Băiatul gardianului Soare este pe moarte, am făcut tot ce ținea de mine ca să-l salvez! Tovarășe comandant, este nevoie de un doctor!, strigă disperat felcerul Rusu.

Politrucul îi întoarse spatele prefăcându-se că nu-l aude, dar gardianul Soare intră intempestiv și se postă în fața lui. Se cunoșteau din armată, căci amândoi proveneau dintr-un sătuc din îndepărtata Moldovă.

— Tovarășe comandant, strigă el, ai auzit bine, băiatul meu moare, există un singur doctor între nenorociții ăia din celular, ajută-mă să-l duc la băiat!

Politrucul tresări nervos:

— Îți pui singur capul pe butuc, Soare! Dacă-l scoți pe doctor afară, intri tu la pârnaie în locul lui! Știi doar că avem ordin să-l belim!

Gardianul nu cedă și-i blocă trecerea.

— Prefer să trec eu în locul lui, bagă-mă la neagra!, țipă el la fel de agitat.

Tănasă și Soare făcură fețe-fețe:

— Așa este, avem un singur deținut doctor, dar acesta este însemnat cu cruce neagră, zise primul cu glas tremurat.

— Îl scoatem doar câteva minute, cât să-l vadă pe băiat!, insistă felcerul, o matahală de om, cu privire de bovină flămândă. După care îl aducem înapoi...

— Porcul ăsta de doctor a râs de fata Tătucului, și-a bătut joc de ea și a abandonat-o! De ce credeți că-l bat peste testicule cu nuiaua? Dacă într-o bună zi iese din pușcărie, măcar să nu mai poată face copii!, răspunse contrariat politrucul.

— De fiecare dată mare își bate joc odată și odată câte cineva, parcă tu nu știi?, încercă să-l îmbuneze felcerul.

Politrucul rămase inflexibil și le zise:

— I-a sucit capul bieteii copile, a fost o vreme iubitul copilei Președintelui și trebuie ținut la secret. Avem ordin să nu iasă întreg, măcar acolo cu un betesuș pe viață, dacă nu chiar cu picioarele înainte, într-o ladă de lemn...

Soare și Rusu făcură un baraj viu și nu-l lăsară să treacă.

— Dacă-mi moare copilul, te strâng de gât, așa să știi!, strigă gardianul Soare cu ochii injectați.

Politrucul clătină din cap, era tot îndoit, apoi îi arătă cu capul consemnul. Soare se duse într-un suflet la clopot și dădu alarma.

— Toți bandiții în curte!, strigă el la soldatul din prepeleac. Unul a vrut să evadeze și trebuie numărați!

*

Vreo 30-40 de deținuți în zeghe s-au aliniat la comandă în curtea interioară. Cu capetele plecate, pușcăriașii sușoteau între ei, mirați de această întâlnire nesperată.

Începu numărătoarea, apoi Soare îl „filă” pe doctor. Un bărbat frumos, cu fruntea înaltă, cu ochi albaștri și ageri, provenit parcă dintr-o altă lume.

— Mama voastră de bandiți, iar ați vorbit cu pereții!, țipă la ei politrucul.

— Un pas înainte, band...., strigă gardianul Soare înghițându-și cuvintele.

— Numărul 13, un pas înainte, iar ai încălcat regulamentul, ai ciocănit în perete, banditule! Trei zile de neagra, ceilalți

la locurile voastre, treceți în celular!, completă hotărât Politrucul.

Tânărul se schimbă la față, dar privirea-i rămase indiferentă și rece. De la o vreme, devenise imun la amenințări și nu mai dădea importanță nenumăratelor pedepse la care era supus pentru fapte imaginare. Se trase un pas înapoi și făcu stânga împrejur urmându-și colegii.

— Tu rămâi, domnule doctor!, se trezi vorbind felcerul, speriat parcă de propria-i voce.

*

Tânărul deținut rămase cu cei trei gardieni pe care-i inventarie printr-o simplă panoramare. Un Don Quijote și un Sancho Panza, politrucul și felcerul, la care se adăuga un tip scheletic și rău, un gardian fără suflet, dar cu nume solar. Îl recunosc pe politrucul cu vorbă domoală, dar cu pedepse dese, exemplare, cu figură de fiară hăituită.

— Tovarășe doctor, suspină gardianul Soare, tovarășe doctor, mi-e copilul bolnav, nu vreau să moară, stau în casa de lângă zidul pușcăriei...

Doctorul îl privi impasibil, era un deținut ca oricare altul. Se uită în altă parte și își puse mantia indiferenței.

— Dumnezeu e mare! Roagă-l și te va ajuta!, răspunse deținutul.

— Este un copil, doar ați jurat să salvați bolnavii, cu atât mai mult un copil nevinovat, țipă la el felcerul.

Doctorul avu o tresărire de orgoliu.

— Așadar, asta este, vreți să merg cu voi, îmi întindeți o capcană, nu-i așa, vreți să mă omorâți?

— Nu, nu-i vorba nici de capcană și nici de neagra, tovarășe doctor, n-ați făcut nimic rău, dar chiar în această clipă trebuie să ne urmați! Dacă mă ascultați, vă voi îndulci detenția, zise cu gravitate politrucul.